

ποχή ιδεολογικής χρήσης πάντων και πασών. Η μετάφραση συνοδευόταν από το μικρό μελέτημα «Η μέθοδος του Aldous Huxley» (Μάρτιος 1933, τεύχ. 1, αντίστοιχα στις σ. 8-22, 23-24) του Άγγελου Τερζάκη, ενός συγγραφέα που ήταν διαθέσιμος —θα συνεχίσουμε να το διαπιστώνουμε— στα μοντέρνα συγγραφικά ανοίγματα.

Τον Ιούλιο του 1933 (χρ. Β', τεύχ. 5) *Ο Κύκλος* αφιερώνει ένα τεύχος στον Θ. Σ. Έλιοτ που πρώτη φορά μεταφράζεται στην Ελλάδα. Αποδίδονται τα πιο χαρακτηριστικά ποιήματά του: ο Τ. Κ. Παπατσώνης μεταφράζει το «Γερόντιον» και τον «Ερημότοπο» (ο Γ. Σεφέρης λίγο αργότερα το αποδίδει ως *Έρημη χώρα*) και τα συνοδεύει με σημειώματα, ο Ν. Ράντος την *Τετάρτη των Τεφρών*,²⁰ ο Απ. Μελαχρινός μεταφράζει, από τα *Γαλλικά ποιήματα*, το «Στο εστιατόριο» και ο Κ. Εμμανουήλ το «Μην του μέλιτος». Ο Σπιέρος (που φαίνεται να έχει την πρωτοβουλία για το αφιέρωμα και τη μεγαλύτερη σχέση με το αντικείμενο) μεταφράζει τη μελέτη του Ντ. Σ. Μίρσκυ «Τ. Σ. Έλιοτ και το τέλος της αστικής ποίησης», για της οποίας τη μονομέρεια έχει αντιρρήσεις — μάλλον ορθά. Οι διέξοδοι των 'αστών' ποιητών είναι πολλές.

«Ρυθμός»

Ο *Ρυθμός*, που εκδίδεται από τον Σεπτέμβριο του 1932, είναι ένα περιοδικό επίσης 'ανοιχτό' με ενδιαφέρουσα ύλη. Ήδη από το πρώτο τεύχος δημοσιεύεται η μελέτη του Ν. Β. Τωμαδάκη «Αισθητικός, γραμματολόγος, κριτικός», του Λάζαρου Πηγιάτογλου («Η Maya στο έργο του Ξεφλούδα»), η κριτική της Τζένιας Καββαδία για τα *Εφήμερα* του Κοτζιούλα. Ακόμη δημοσιεύεται το πασίγνωστο αργότερα ποίημα «Παράπονο»²¹ του Νίκου Καββαδία που αρχίζει με τους στίχους:

Θα μείνω πάντα ιδανικός και ανάξιος εραστής
των μακρισμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων
και θα πεθάνω μια βραδιά, σαν όλες τις βραδιές
χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων. [...]

Να σημειώσουμε επίσης τα ποιήματα του Μανώλη Αλεξίου, της Ρίτας Μπούμη και του Νίκου Παππά, του Καίσαρα Εμμανουήλ και του Γ. Κοτζιούλα.

20. Πρόκειται για την πρώτη μέρα της καθολικής και αγγλικανικής Σαρακοστής.

21. Δηλώνει χρόνο γραφής: 16/5/1931, σ. 27.

